२०७१ मंसिर २६ शुक्रबार १२-१२-२०१४ ओम् शान्ति प्रातः मुरली "बापदादा" मधुबन

"मीठे बच्चे– बाबा आउनुभएको छ तिमीलाई सबै खजानाहरूबाट मालामाल बनाउन, तिमी केवल ईश्वरीय मतमा चल, राम्रोसँग पुरुषार्थ गरेर वर्सा लेऊ, मायाबाट हार नखाऊ।"

प्रश्नः– ईश्वरीय मत, दैवी मत र मनुष्य मतमा कुनचाहिं मुख्य अन्तर छ ?

उत्तरः– ईश्वरीय मतबाट तिमी बच्चाहरू फर्केर आफ्नो घर जानेछौ फेरि नयाँ दुनियाँमा उँच पद पाउने छौ। दैवी मतबाट तिमी सदा सुखी रहन्छौ किनकि त्यो पनि बाबाद्वारा यस समयको मिलेको मत हो। तर पनि झर्न त तल नै झर्छौं। मनुष्य मतले दुःखी बनाउँछ। ईश्वरीय मतमा चल्नको लागि सबैभन्दा पहिला पढाउनेवाला बाबामा पूरा निश्चय हुनुपर्छ।

ओम् शान्ति। बाबाले अर्थ त सम्झाउनुभएको छ, म आत्मा शान्त स्वरूप हुँ। जब ओम् शान्ति भनिन्छ भने आत्मालाई आफ्नो घरको याद आउँछ। म आत्मा शान्त स्वरूप हुँ। फेरि जब कर्मेन्द्रियहरू मिल्छ तब बोल्छ। पहिला सानो शरीर हुन्छ फेरि ठूलो हुन्छ। अब परमपिता परमात्मा त हुनुहुन्छ निराकार। उहाँलाई पनि रथ चाहियो बोल्न (टकी)को लागि। जसरी तिमी आत्माहरू परमधाममा रहनेवाला हौ, यहाँ आएर टकी बन्छौ। बाबा पनि भन्नुहुन्छ– मैले तिमीहरूलाई नलेज दिनको लागि टकी बनेको छु। बाबा आफ्नो र रचनाको आदि, मध्य, अन्तको परिचय दिनुहुन्छ। यो हो रूहानी पढाइ, उनीहरूको हो जिस्मानी पढाइ। उनीहरू आफूलाई शरीर सम्झन्छन्। हामी आत्मा यी कानद्वारा सुन्छौं, यस्तो कसैले पनि भन्दैन। अहिले तिमी बच्चाहरूले जान्दछौ– बाबा हुनुहुन्छ पतित-पावन, म कसरी आउँछु भनेर उहाँले नै आएर सम्झाउनुहुन्छ। तिमीहरू जस्तो म गर्भमा आउँदिन। म यिनमा प्रवेश गर्छु। फेरि कुनै प्रश्न नै उठ्दैन। यो रथ हो। यिनलाई माता पनि भनिन्छ। सबैभन्दा ठूलो नदी ब्रह्म पुत्रा हो। यो सबैभन्दा ठूलो नदी हो। पानीको त कुरा होइन। यो हो महानदी अर्थात् सबैभन्दा ठूलो ज्ञान नदी हो। बाबा आत्माहरूलाई सम्झाउनुहुन्छ– म तिमीहरूको पिता हुँ। जसरी तिमीहरूले कुरा गर्छौं, म पनि कुरा गर्छु। मेरो पार्ट त सबैभन्दा पछि छ। जब तिमी बिल्कुल पतित बन्छौ तब तिमीलाई पावन बनाउनको लागि आउँछु। यी लक्ष्मी-नारायणलाई यस्तो बनाउनेवाला को ? केवल ईश्वर बाहेक अरू कसैको लागि भन्न सक्दैनन्। बेहदका बाबाले नै स्वर्गको मालिक बनाउनुहुन्छ नि। बाबा नै ज्ञानका सागर हुनुहुन्छ। उहाँले भन्नुहुन्छ– म यस मनुष्य सृष्टिको चैतन्य बीज हुँ। मैले आदि, मध्य, अन्तलाई जान्दछु। म सत्य हुँ, चैतन्य बीजरूप हुँ, यस सृष्टिरूपी वृक्षको ममा नलेज छ। यसलाई सृष्टि चक्र अथवा ड्रामा भनिन्छ। यो घुमि नै रहन्छ। त्यो हदको ड्रामा २ घण्टा चल्छ। यसको रील ५ हजार वर्षको छ। जुन-जुन समय पास हुँदै जान्छ, ५ हजार वर्षबाट कम हुँदै जान्छ। तिमी जान्दछौ– पहिला हामी देवी-देवता थियौं फेरि बिस्तारै-बिस्तारै हामी क्षत्रिय कुलमा आयौं। यो सारा रहस्य बुद्धिमा छ नि। त यो स्मरण गर्दै रहनुपर्छ। हामी शुरू-शुरूमा पार्ट बजाउन आउँदा हामी नै देवी-देवता थियौं। १२५० वर्ष राज्य गऱ्यौं। समय त पास हुँदै जान्छ नि। लाखौं वर्षको त कुरै होइन। लाखौं वर्षको त कसैले चिन्तन गर्न पनि सक्दैनन्।

तिमी बच्चाहरू सम्झन्छौ– हामी यस्ता देवी-देवता थियौं। फेरि पार्ट बजाउँदै, वर्ष-वर्ष पास गर्दै-गर्दै अहिले कतिका वर्ष पास गरिसक्यौ। बिस्तारै-बिस्तारै सुख कम हुँदै जान्छ। हरेक चीज सतोप्रधान, सतो, रजो, तमो हुन्छ। पुरानो अवश्य हुन्छ। यो फेरि हो बेहदको कुरा। यी सबै कुराहरू राम्रोसँग बुद्धिमा धारण गरेर फेरि अरूलाई सम्झाउनु छ। सबै त एकनाश हुँदैनन्। अवश्य भिन्न-भिन्न तरिकाबाट सम्झाउँछौ होला। चक्र सम्झाउन सबैभन्दा सजिलो छ। ड्रामा र कल्प-वृक्ष दुवै मुख्य चित्र हुन्। कल्प वृक्ष नाम छ नि। कल्पको आयु कति वर्षको छ, यो कसैले पनि जान्दैनन्। मनुष्यहरूका अनेक मत छन्। कसैले के भन्छन्, कसैले के भन्छन्। अहिले तिमीले अनेक मनुष्य मतलाई पनि बुझेका छौ र एक ईश्वरीय मतलाई पनि बुझेका छौ। कति फरक छ। ईश्वरीय मतबाट तिमीलाई फेरि नयाँ दुनियाँमा जानु छ, अरू कसैको पनि मतबाट, दैवी मत वा मनुष्य मतबाट फर्केर जान सक्दैनौ। दैवी मतबाट तिमी उत्रिदै आउँछौ किनकि कला कम हुँदै जान्छ। आसुरी मतबाट पनि उत्रिन्छौ। तर दैवी मतबाट सुख हुन्छ, आसुरी मतमा दुःख छ। दैवी मत पनि यस समय बाबाले दिनु भएको हो। त्यसैले तिमी सुखी रहन्छौ। बेहदका बाबा कति टाढाबाट आउनुहुन्छ। मनुष्य कमाउनको लागि बाहिर जान्छन्। जब धेरै धन जम्मा हुन्छ अनि फेरि आउँछन्। बाबा पनि भन्नुहुन्छ म तिमी बच्चाहरूको लागि धेरै खजाना लिएर आउँछु, किनकि जान्दछु तिमीलाई धेरै माल दिएको थिएँ। त्यो सबै तिमीले गुमायौ। तिमीसँग नै कुरा गर्छु जसले प्राक्टिकलमा गुमाएका छन्। ५ हजार वर्षको कुरा

तिमीलाई याद छ नि । भन्छन्– हो बाबा, ५ हजार वर्ष पहिले हजुरसँग भेटिएका थियौं, हजुरले वर्सा दिनुभएको थियो । अब तिमीलाई स्मृति आएको छ वास्तवमा बेहदका बाबाद्वारा बेहदको वर्सा लिएका थियौं । बाबा, हजुरबाट नयाँ दुनियाँको राजाईको वर्सा लिएका थियौं । ठीक छ, फेरि पुरुषार्थ गर । यस्तो नभन– बाबा मायाको भूतले हामीलाई हराइदियो । देह-अभिमानी भएपछि नै तिमी मायासँग हार्छौं, त्यसैले लोभ गऱ्यौ, रिश्वत (घुस) खायौ । लाचारीको कुरा अर्कै हो । बाबा जान्नुहुन्छ– लोभ विना पेट पूजा हुँदैन, हर्जा छैन । ठीक छ, खाऊ तर कहीं फँसेर नमर्नु, फेरि तिमीलाई नै दुःख हुन्छ । पैसा मिल्छ खुशी भएर खान्छौ, कहीं पुलिसले पक्रेमा जेलमा जानुपर्छ । यस्तो काम नगर, त्यसको फेरि जिम्मेवार म छैन । पाप गर्छन् भने त जेलमा जान्छन् । वहाँ त जेल आदि हुँदैन । ड्रामाको प्लान अनुसार जुन कल्प पहिला तिमीलाई वर्सा मिलेको छ, २१ जन्मको लागि त्यसरी नै फेरि लिनेछौ । सारा राजधानी बन्छ । गरीब प्रजा, धनवान् प्रजा । तर वहाँ दुःख हुँदैन । यो बाबा ग्यारेन्टी गर्नुहुन्छ । सबै समान त बन्न सक्दैनन् । सूर्यवंशी-चन्द्रवंशी राजाईमा सबै चाहियो नि । बच्चाहरूले जान्दछन्– कसरी बाबाले हामीलाई विश्वको बादशाही दिनुहुन्छ । फेरि हामी उत्रिन्छौं । स्मृतिमा आयो नि । स्कूलमा पढाइ स्मृतिमा रहन्छ नि । यहाँ पनि बाबा स्मृति दिलाउनुहुन्छ । यो रूहानी पढाइ सारा दुनियाँमा अरू कसैले पढाउन सक्दैनन् । गीतामा पनि लेखिएको छ मन्मनाभव । यसलाई महामन्त्र, वशीकरण मन्त्र भन्दछन् अर्थात् मायामाथि जित पाउने मन्त्र । *माया जीते जगतजीत* । माया ५ विकारलाई भनिन्छ । रावणको चित्र बिल्कुल क्लीयर छ– ५ विकार स्त्रीमा, ५ विकार पुरुषमा । यसबाट गधा अर्थात् टट्टु बन्छन् । त्यसैले माथि गधाको शिर दिन्छन् । अहिले तिमीले जान्दछौ– ज्ञान विना हामी पनि यस्तै थियौं । बाबा कति रमणिक तरिकाबाट बसेर पढाउनुहुन्छ । उहाँ हुनुहुन्छ सुप्रिम टिचर । उहाँबाट हामी जे पढ्छौं त्यो फेरि अरूलाई सुनाउँछौं । पहिला त पढाउनेवालामा निश्चय गर्नुपर्छ । भन, बाबाले हामीलाई यो सम्झाउनुभएको छ, अब मानौं या नमानौं । उहाँ बेहदका बाबा त हुनुहुन्छ नि । श्रीमतले नै श्रेष्ठ बनाउँछ । श्रेष्ठ नयाँ दुनियाँ पनि अवश्य चाहिन्छ नि ।

अहिले तिमी सम्झन्छौ– हामी फोहोरी दुनियाँमा बसेका छौं । अरू कसैले बुझ्न सक्दैन । वहाँ हामी बहिश्त स्वर्गमा सदा सुखी रहन्छौं । यहाँ नर्कमा कति दुःखी छन् । यसलाई नर्क भन वा विषय वैतरणी नदी भन, पुरानो दुनियाँ घिनलाग्दो छ । अहिले तिमी महसुस गर्छौ– कहाँ सत्ययुग स्वर्ग, कहाँ कलियुग नर्क ! स्वर्गलाई भनिन्छ संसारको आश्यचर्य । त्रेतालाई पनि भनिदैन । यहाँ यस गन्दा दुनियाँमा बस्न मानिसहरूलाई कति खुशी हुन्छ । बिष्टाको कीरालाई कुमालकोटीले भूँ-भूँ गरेर आफू समान बनाउँछ । तिमी पनि फोहोरमा परेका थियौ । म आएर भूँ-भूँ गरेर तिमीलाई कीराबाट अर्थात् शूद्रबाट ब्राह्मण बनाएको छु । अब तिमी डबल शिरताज बन्छौ भने कति खुशी रहनुपर्छ । पुरुषार्थ पनि पूरा गर्नुपर्छ । बेहदका बाबाले ज्ञान त धेरै सहज दिनुहुन्छ । दिलमा लाग्छ पनि, बाबाले सत्य-सत्य भन्नुहुन्छ । यस समय सबै मायाको दलदलमा फँसेका छन् । बाहिरको आडम्बर (शो) कति छ ? बाबा सम्झाउनुहुन्छ– म आएर तिमीलाई दलदलबाट बचाउँछु, स्वर्गमा लैजान्छु । स्वर्गको नाम सुनेका छौ । अहिले स्वर्ग त छँदै छैन । केवल यो चित्र छ । यी स्वर्गका मालिक कति धनवान् थिए । भक्ति मार्गमा हुन त सधैं मन्दिरहरूमा जान्थ्यौ, तर यो ज्ञान केही पनि थिएन । अहिले तिमी सम्झन्छौ– भारतवर्षमा यो आदि सनातन देवी-देवता धर्म थियो । यिनीहरूको राज्य कहिले थियो, यो कसैलाई थाहा छैन । देवी-देवता धर्मको बदलामा अब फेरि हिन्दू-हिन्दू भनिरहन्छन् । शुरूमा हिन्दू महासभाका प्रेसिडेन्ट आएका थिए । भने– हामी विकारी असुर हौं, आफूलाई देवता कसरी कहलाउने ? मैले भने– ठीक छ, आउनुहोस् अनि तपाईंलाई सम्झाउँला । देवी-देवता धर्मको स्थापना फेरि भइरहेछ । हामी तपाईंलाई स्वर्गको मालिक बनाइदिन्छौं । बसेर सिक्नुहोस् । उनले भने– दादाजी फुर्सत कहाँ ? फुर्सत छैन भने फेरि देवता कसरी बन्ने ! यो पढाइ हो नि । बिचराको तकदीरमा थिएन । मरे । यस्तो पनि भनिदैन, ऊ कुनै प्रजामा आउनेछ । होइन, त्यसै आएका थिए, सुनेका थिए यहाँ पवित्रताको ज्ञान मिल्छ । तर सत्ययुगमा त आउन सक्दैनन् । फेरि पनि हिन्दू धर्ममा नै आउँछन् ।

तिमी बच्चाहरूले जानेका छौ– माया बडो प्रबल छ । कुनै न कुनै गल्ती गराइरहन्छ । कहिलेकाहीं कुनै उल्टो-सुल्टो पाप भयो भने बाबालाई सच्चा दिलले सुनाउनु छ । रावणको दुनियाँमा पाप त भइ नै रहन्छ । भन्छन्– हामी जन्म-जन्मान्तरका पापी हौं । यो कसले भन्यो ? आत्माले भन्छ–बाबाको अगाडि या देवताहरूको अगाडि । अहिले तिमी महसुस (फील) गर्छौ, वास्तवमा हामी जन्म-जन्मान्तरका पापी थियौं । रावण राज्यमा पाप अवश्य गऱ्यौ । अनेक

जन्महरूको पाप त वर्णन गर्न सक्दैनौ । यस जन्मको वर्णन गर्न सक्छौ । त्यो सुनायौ भने पनि हल्का हुन्छ । सर्जनको अगाडि बिमारी सुनाउनु छ– फलानोलाई पिटें, चोरी गरें... । यो सुनाउनमा लज्जा आउँदैन, विकारको कुरा सुनाउनमा लज्जा आउँछ । सर्जनसँग लाज माने भने बिमारी छुट्छ कसरी ? फेरि भित्र दिल खाइरहन्छ, बाबालाई याद गर्न सक्दैनौ । सत्य सुनायौ भने याद गर्न सक्छौ । बाबा भन्नुहुन्छ– म सर्जनले तिम्रो कति दवाई गर्छु । तिम्रो काया सदा कञ्चन रहनेछ । सर्जनलाई बताउनाले हल्का हुनेछ । कसै-कसैले आफैं लेखेर दिन्छन्– बाबा हामीले जन्म-जन्मान्तर पाप गऱ्यौं । पाप आत्माहरूको दुनियाँमा पापात्मा नै बन्यौं । अब बाबा भन्नुहुन्छ– प्यारा बच्चाहरू, तिमीले पाप आत्माहरूसँग लेन-देन गर्नु छैन । सच्चा सद्गुरु, अकालमूर्त हुनुहुन्छ बाबा, उहाँ कहिल्यै पुनर्जन्ममा आउनुहुन्न । उनीहरूले अकाल तख्त नाम राखेका छन् तर अर्थ बुझ्दैनन् । बाबाले सम्झाउनुभएको छ– आत्माको यो तख्त हो । सुहाउँछ पनि यहाँ नै, तिलक पनि यहाँ (भृकुटीमा) लगाउँछन् । वास्तवमा तिलक एकदम बिन्दी जस्तै दिन्थे । अहिले तिमीले आफैंलाई आफैंले तिलक दिनु छ । बाबालाई याद गर्दै गर । जसले धेरै सेवा गर्छ, बडा महाराजा बन्नेछ । नयाँ दुनियाँमा, पुरानो दुनियाँको पढाइ कहाँ पढ्नु छ र ! यति उँच पढाइमा फेरि ध्यान (अटेन्शन) दिनुपर्छ । यहाँ बस्दा कसैको बुद्धियोग राम्रो रहन्छ, कसैको कहाँ-कहाँ जान्छ । कसैले १० मिनेट लेख्छन्, कसैले १५ मिनेट लेख्छन् । जसको चार्ट राम्रो हुन्छ उसलाई नशा चढ्नेछ– बाबा यति समय म हजुरको यादमा रहें । १५ मिनेट भन्दा बढी त कसैले लेख्न सक्दैनन् । बुद्धि यता-उता भाग्छ । यदि सबै एकरस भए त फेरि कर्मातीत अवस्था हुने थियो । बाबा कति मीठा-मीठा लवली कुराहरू सुनाउनुहुन्छ । यस्तो त कुनै गुरुले सिकाएनन् । गुरुबाट केवल एकले कहाँ सिक्छ र ! गुरुसँग त हजारौंले सिक्छन् नि । सद्गुरुसँग तिमी कति सिक्छौ । यो हो मायालाई वश गर्ने मन्त्र । माया ५ विकारलाई भनिन्छ । धनलाई सम्पत्ति भनिन्छ । लक्ष्मी-नारायणको लागि भनिन्छ– यिनीहरूसँग धेरै सम्पत्ति हुन्छ । लक्ष्मी-नारायणलाई कहिल्यै माता-पिता भनिदैन । आदि देव, आदि देवीलाई जगत पिता, जगत अम्बा भन्छन्, यिनलाई होइन । यी स्वर्गका मालिक हुन् । अविनाशी ज्ञान धन लिएर हामी यति धनवान् बनेका हौं । अम्बाको पासमा अनेक आशा लिएर जान्छन् । लक्ष्मीको पास केवल धनको लागि जान्छन्, अरू केही होइन । त्यसोभए ठूलो को भयो ? यो कसैलाई थाहा छैन, अम्बाबाट के मिल्छ ? लक्ष्मीबाट के मिल्छ ? लक्ष्मीसँग केवल धन माग्छन् । अम्बाबाट तिमीलाई सबै थोक मिल्छ । अम्बाको नाम धेरै छ किनकि माताहरूलाई दुःख पनि धेरै सहन गर्नु परेको छ । त्यसैले माताहरूको नाम बढी हुन्छ । ठीक छ, फेरि पनि बाबा भन्नुहुन्छ– बाबालाई याद गर तब पावन बन्नेछौ । चक्रलाई याद गर, दैवी गुण धारण गर । धेरैलाई आफू समान बनाऊ । गड फादरको तिमी विद्यार्थी हौ । कल्प पहिला पनि बनेका थियौ फेरि अब पनि उही लक्ष्य छ । यो हो सत्य नरबाट नारायण बन्ने कथा । अच्छा !

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग । रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते । *रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते ।*

धारणाको लागि मुख्य सारः–

१) आफ्नो बिमारी सर्जनसँग कहिल्यै पनि छिपाउनु छैन । मायाको भूतहरूबाट स्वयम्लाई बचाउनु छ । आफूलाई राजतिलक दिनको लागि सेवा अवश्य गर्नु छ ।

२) स्वयम्लाई अविनाशी ज्ञान धनबाट धनवान् बनाउनु छ । अब पाप आत्माहरूसँग लेन-देन गर्नु छैन । पढाइमा पूरा-पूरा ध्यान दिनु छ ।

वरदानः– ब्राह्मण जीवनमा सदा खुशीको खुराक खाने र खुशी बाँड्ने भाग्यमानी भव

यस दुनियाँमा तिमी ब्राह्मणहरू जस्तो भाग्यमानी कुनै हुन सक्दैन किनकि यस जीवनमा नै तिमीहरू सबैलाई बापदादाको दिलतख्त मिल्छ । सदा खुशीको खुराक खान्छौ र खुशी बाँड्छौ । यस समय बेफिक्र बादशाह छौ । यस्तो बेफिक्र जीवन सारा कल्पमा अरू कुनै पनि युगमा हुँदैन । सत्ययुगमा बेफिक्र हुनेछौ तर वहाँ ज्ञान हुँदैन, अहिले तिमीलाई ज्ञान छ, त्यसैले दिलबाट निस्कन्छ– म जस्तो भाग्यमानी कोही छैन ।

स्लोगनः– संगमयुगको स्वराज्य अधिकारी नै भविष्यको विश्व राज्य अधिकारी बन्छन् ।